

A portrait of an elderly man with a bald head and glasses, wearing a light blue suit jacket over a colorful patterned shirt and tie. He is outdoors, with a red building and trees in the background.

Lương Sĩ Hằng

Qui Hội Tâm Thức

Qui Hội Tâm Thức

Vancouver, ngày 31 tháng 7 năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có duyên lành tái ngộ nơi đây để chung thiên vào buổi sáng chủ nhật như thường lệ! Huynh đệ tử muội chúng ta có cơ hội tương ngộ để học hỏi nhân dịp mọi sự tới tấp để chuyển hóa cho khối Vô Vi, để thức tâm và mở rộng kiến thức để tự học hỏi trong chu trình tiến hóa! Đường đi của chúng ta rộng thênh thang! Từ đây trở về nguồn cội chúng ta phải học hỏi không ít! Cho nên chúng ta phải giữ phần định tâm và nới rộng mức tiến sẵn có của chính chúng ta!

Các bạn đã tu ước vọng trở về điển giới, khai mở sự ô trược trong nội tâm nội thức và lưu lại thanh khí triều nguyên thanh tịnh! Thì ngày hôm nay không nhiều thì ít, một số bạn đạo đã có kết quả! Ngay các lãnh vực luận thuyết, hành động tới tu tịnh đều có học hỏi không ít! Nhưng mà cơ duyên đó đã đem lại cho chúng ta tràn ngập nhưng mà chính chúng ta chưa mở rộng và sắp đặt trật tự để chứa đựng mà thôi!

Ngày hôm nay các bạn đã biết rằng : con đường chính ta phải đi vì chúng ta đã chọn! Muốn đi thì phải đi cho đến cùng, không vì lý này lẽ nọ mà gây sự trì trệ cho chính mình! Thế gian đã cho chúng ta thấy rõ những định luật đều dẫn tiến tâm linh! Những sự kích động và phản động đều dẫn tiến tâm linh! Chúng ta đã hiểu điều này và chúng ta tìm về cõi vô thình vô sắc để thức tâm! Vô thình vô sắc

phải làm thế nào? Chỉ có thiên định mới trả lời nổi!
Đó là Kinh Vô Tự! Đó là mức tiến vô cùng! Cho
nên chúng ta đã và đang đi vào con đường này thì
chúng ta phải dốc lòng thực hiện Bi Trí Dũng rõ rệt!
Vì sự tiến hóa không ngừng nghỉ, chúng ta phải thực
hiện từ bi cứu độ lấy chính chúng ta để ảnh hưởng
những người khác ở tương lai! Và trí tuệ của chúng
ta ở trong thanh tịnh mới có sự sáng suốt, nếu trí tuệ
chúng ta động loạn không bao giờ có sự sáng suốt!
Luôn luôn hướng thượng khai mở! Dũng phải chấp
nhận học hỏi! Vì sự học hỏi mà chúng ta chịu chấp
nhận học thì chúng ta mới tiếp thu được! Ví dụ các
bạn đang đàm đạo, đang coi một việc gì mà tâm các
bạn phân tán làm sao các bạn thấu được cái gì người
ta định cống hiến cho các bạn! Cho nên lúc nào sự
thanh tịnh rất cần thiết để khai mở trí tuệ cho tâm
linh!

Cho nên lúc nào chúng ta ở thế gian luôn luôn bước vào muốn gặp một người bạn! Đã nói rằng tiên học lễ hậu học văn! Gặp nhau tay bắt mặt mừng, hỏi han lẫn nhau, biết đó là thừa nhưng mà phải hành! Thì cái nghi lễ không bao giờ chúng ta có thể bỏ được! Chúng ta có lễ mới mong học được đạo! Người vô lễ thì tự che lấp sự sáng suốt của chính họ mà thôi!

Cho nên các bạn đã chứng kiến Bề Trên giáo dục cái lễ độ còn chu đáo hơn chúng sanh ở thế gian! Một cách lạy chào đều khác hết! Cho nên các bạn có duyên lành thấy rõ những thiêng liêng đã sống ở cõi trên, nhẹ nhàng, tiêu dao! Các bạn thấy một cái lễ của họ đi trước mắt chúng ta, thì chúng ta thấy rằng nó dễ chịu vô cùng, hòa dịu, xinh tươi rõ rệt! Còn chúng ta cụt ngắn và lại dòn cục không có tiến được!

Cho nên chúng ta phải bình tâm học hỏi! Rồi còn về điển giới thì cái điển của các bạn phải thanh nhẹ, phải du dương, phải có tinh thần hòa ái tương thân! Đó mới là lễ! Còn mà thiếu tinh thần hòa ái tương thân không có lễ! Khi mà các bạn thiếu tinh thần đó ở thế gian, cũng đâm ra tạo sự tằm tối và nghi kỵ lẫn nhau! Đối diện thấy nó bực bội! Mà khi các bạn hành đúng lễ rồi, đối diện các bạn thấy không bực bội! Vui! Các bạn thấy rằng các bạn có cơ hội trồng thêm một vườn hạnh, ngay trong tâm của tất cả mọi người. Nếu các bạn hiểu về sự quân bình của đạo pháp! Cho nên mấy ngày hôm nay, chúng ta đang học, đang học sự quân bình, đang học làm sao kiến tạo cho chúng ta thức tâm!

Qua những tài liệu mà các bạn đã chứng kiến, đều là bài học mới cho các bạn! Thì ban đầu nhiều câu hỏi của các bạn xuất hiện ra! Vì sao? Vì chưa

mở, chưa thấu đáo, chưa quán thông thành ra nó phải có câu hỏi! Nhưng mà qua câu hỏi rồi thế nào? Thấy nó êm dịu, thấy nó hòa, và chính nó tiến, phá mê phá chấp! Trước khi chúng ta chưa biết chúng ta cảm thấy động! Mà biết rồi có gì đâu. Nó cũng có một chữ Không! Tất cả sẽ qui không và trở về với qui không mà để xử dụng nội lực sẵn có của chính mình! Cho nên trình độ mọi người khác nhau! Cho nên không có nên nói rằng : Tôi trình độ yếu hơn anh kia, tôi phải theo bằng anh kia! Không nên nghĩ vấn đề đó! Tôi phải trở về với căn bản của chính tôi, tôi thanh lọc cái sẵn có của chính tôi, thì tôi mới sớm thức tâm! Mà tôi thức tâm rồi tôi mới biết xử dụng cái khả năng sẵn có của chính tôi! Tôi mới khai triển tới!

Cho nên đường lối nó phải có qui củ trật tự, chớ không phải muốn mà được! Nhiều người muốn lắm!

Mới nghe Vô Vi, bước vô tu Vô Vi, rồi muốn thành Phật thành Tiên! Cái đó là điều sai lầm! Phải làm sao trở về với chính mình! Phải làm sao biết được chơn tướng của chính mình! Điều đó là điều quan trọng! Phải làm sao biết được sự sai lầm hiện tại mới kiến tạo được hai chữ bình an. Nếu các bạn chưa biết được sự sai lầm của các bạn, không bao giờ các bạn bình an. Dù các bạn tràn đầy luận thuyết để bảo vệ cái lý sai lầm của các bạn nhưng mà trong chơn tâm các bạn không bình an! Các bạn thuyết lý Phật, nói kinh Phật bất minh Phật tánh! Chưa sử dụng được sự sáng suốt của chính mình thì chỉ có thuyết mắt công mà thôi! Kỳ thật phải thực hành! Phật không thể xạo láo được! Phật là phải thật thà, trở về với chơn chánh, kê bằng giải nghiệp mình, minh tâm Phật, hiểu tánh trần, trở về Phật tánh! Thấy rõ chỗ đó! Còn nếu không hành làm sao thấy? Không hành thì bị án ngữ bởi tự ái, đố kỵ, ghen ghét, giận hờn. Mà trong

đó, trong kinh, trong chùa cũng dậy hết nhưng mà hành giả chưa hành! Lý thì nói được nhưng mà hành thì không hành!

Cho nên gặp phải bởi sự trở ngại hoài hoài!
Ngược lại trách tiên Phật! Tôi phụng sự tiên Phật hết mình, phụng sự chùa chiền hết mình! Tại sao tai nạn càng ngày càng về với tôi? Nhưng mà tôi không bao giờ nói rằng : Tôi ngu muội! Nếu các bạn biết các bạn là ngu muội và sửa được cái bản chất ngu muội đó thì không bao giờ các bạn trách một ai! Các bạn thấy rằng chúng ta học viên cả càn khôn vũ trụ và chúng ta là con nợ của cả càn khôn vũ trụ! Mà nếu chúng ta biết chúng ta là con nợ của càn khôn vũ trụ thì nghiệp chúng ta lớn, chúng ta phải trả! Định luật vay trả sờ sờ, chúng ta phải trả! Không nên oán trách và không nên kể rằng chúng ta đã phụng vụ chùa chiền! Làm được bao nhiêu? Lợi dụng chùa chiền thì

có chứ phục vụ chùa chiền chỗ nào? Đừng nghĩ sai mà mang tội! Chỗ chùa chiền là chỗ công cộng! Chỗ đó mọi người đóng góp để cho mọi người có cơ hội thức tâm trong sự tự nhiên của đạo pháp chớ không phải sự ràng buộc! Cho nên tự nhiên của các bạn đóng góp cho chùa chiền rồi, các bạn lại trách chùa chiền! Đó là sai! Các bạn đã bỏ cái trước, khứ trước lưu thanh! Cái dư thừa các bạn mới cho chùa chiền! Chớ các bạn không có nạp mạng đứng lên mà xây cái vách tường cho chùa đâu! Chưa có hạnh hi sinh đó!

Cho nên chỉ có một phần nào mà thôi, rồi ngược lại các bạn muốn lợi dụng chùa chiền! Đó là sai! Không nên nghĩ điều này!

Chúng ta góp công xây dựng cho hậu đại, chúng ta làm một trang sử để ghi chép những hành vi tốt

đẹp để cho người bơ vơ tại thế có cơ hội đến thêm chùa, hưởng thanh khí, thấy tội của chính mình, ăn năn hối cải! Cho nên một ngôi chùa, chúng ta có phần đóng góp, chúng ta phải nghĩ đến sự nghiêm trang giải tỏa và đưa con người đến bến giác! Chớ không phải ngôi chùa là nơi trục lợi cho mọi người!

Cho nên ở thế gian, họ vì thấy những người đông đảo, lợi dụng tình thế, biến thành ngôi chùa, để cho những người phạm nhân cảm thấy là bất chánh! Đó là điều tội lỗi vô cùng! Nhưng mà người truy tầm đạo pháp, tâm thức tu luyện mới thấy ngôi chùa phải gánh vác nhiều sự trược ô của thế sự! Lúc nào cũng động, mà trong cái động đó lại có cái tịnh! Người biết tu học thấy ngôi chùa lúc nào cũng là tịnh! Mà muốn có tịnh thì phải có động! Từ động đi tới tịnh! Mọi người đến trút tất cả những tâm hồn ô trược trước mặt hình Phật với hành động hữu vi! Hỏi chứ

đức Phật xi măng kia ngồi đó lãnh những gì? Tất cả những sự than thở trần trọc mà thôi! Động! Nhưng mà trong động nó có tịnh!

Cái tịnh để dành cho người tìm tịnh trong động, mới thật sự là người tầm đạo! Còn thấy cảnh tịnh trang nghiêm đó là tịnh, đó là làm rồi! Chỉ rước động! Cho nên đại đa số chúng sanh tới quỳ trước mặt Phật xin Phật độ, bắt Phật động! Thấy chưa? Cho nên chúng sanh phải hiểu cái điều này! Người tu vô vi thực hành cực động trong nội thức mới mở tới cực tịnh trong thanh quang!

Chúng ta có Soi hồn, Pháp Luân, Thiền Định! Tất cả những chuyện hằng ngày chúng ta rước vô không khác gì căn chùa! Kêu ông A ông B nó cũng chạy tuốt trong trí óc của chúng ta! Tới chúng ta phải giải ra! Đó là nhiệm vụ công phu trong cuộc hành

hương! Chúng ta phải làm sao giải tỏa trong giờ
thiền giác của chính chúng ta! Đó cho nên con người
vô vi càng ngày cảm thấy nặng! Rồi từ ngày tôi chưa
tu tôi không có gặp chuyện này! Bây giờ tôi tu rồi
sao công chuyện nó tới nhiều quá! Nhưng mà tại tôi
quên cái đại nguyện lúc ban đầu : Tôi thực hiện bi
trí dũng! Mà tất cả ba lỗi này đưa đến tôi, tôi không
chịu hành, tôi trở lại trách! Thì tôi trở về cái vị trí
như xưa là yếu hèn! Tiến tới một bước lùi ba bước là
vậy!

Cho nên các bạn thấy rõ : Chúng ta hành, có khi
các bạn cảm thấy thanh nhẹ sung sướng vô cùng! Có
khi các bạn thấy nặng trọc vô cùng! Đó là tình đời
đang trao cho các bạn một cái gánh trên cuộc hành
hương! Bạn phải gánh đi! Đi đi! Đi rồi nó sẽ nhẹ!
Cho nên nhiều bạn đã cảm thấy rằng : Tại sao hôm
nay tôi buồn bực quá! Tại sao hôm nay tôi lại gánh

nhiều chuyện như thế này? Tôi buồn mà tôi không biết buồn do đâu đến? Tôi quên cái đại nguyện của chính tôi! Tôi nguyện gánh! Tôi nguyện gánh cho chúng sanh! Tôi muốn làm những cái gì có thể làm để độ người tiến hóa! Thì ngày nay việc đó nó đến với chúng ta! Chúng ta phải học, để chúng ta giải! Chúng ta hành rồi chúng ta phải giải! Chúng ta chấp nhận rồi chúng ta giải! Đó là cái pháp độ trì trong tâm thức!

Hỏi chứ pháp đó ai làm nổi? Chính các bạn đã và đang làm chứ đâu phải ông Tám làm? Ông Tám có chuyện ông Tám! Chuyện của các bạn có chuyện các bạn! Ông Phật có chuyện ông Phật! Ông Trời có chuyện ông Trời! Trật tự rõ rệt!

Cho nên các bạn phải nhớ rằng lời đại nguyện của các bạn là quan trọng! Thì sự gánh vác đó các

bạn luôn luôn cảm thấy khỏe! Tôi được rồi! Tôi được nhiều việc làm, tôi biết nghiệp là gì và tôi biết giải nghiệp là gì? Lúc đó mới kêu bằng quán thông học đạo!

Cho nên trong chu trình tu học, thấy đơn giản, thấy ông thầy chùa bận cái áo đơn giản, thấy đầu tóc đơn giản! Đơn giản chừng nào thì phức tạp chừng này! Vì nghiệp thế gian sẽ giao cho người rãnh rỗi! Người rãnh rỗi phải gánh nhiều! Mà người rãnh rỗi phải cố gắng tu hơn mới giải tỏa được! Mà người rãnh rỗi không có gắng tu hơn thì sẽ bị lôi cuốn! Mà quỷ lôi cuốn, người đời lôi cuốn! Cho nên những vị tu sĩ luôn luôn đi tới giai đoạn phải khổ! Vì định luật đã qui định của Đức Phật đã bước qua Sanh Lão Bệnh Tử Khổ! Thì người tu sĩ phải khổ mới thành đạo! Người tu sĩ sướng không hành đạo! Người tu sĩ than ván không bao giờ thành đạo! Chấp nhận, phải

tu, phải cố gắng, mới mong có cơ thành đạo!

Cho nên chúng ta thấy tu vô vi đơn giản, không cúng không lạy nhưng mà các bạn sẽ cúng sẽ lạy tới sói đầu! Cúng trong tâm các bạn! Các bạn phải dọn bàn thờ trong tâm, các bạn phải thực hiện nghi lễ đối với chư tiên chư Phật! Chứ đâu phải đơn giản đâu! Cho nên kẻ hung quá hiền! Các bạn thấy trước kia các bạn có bản chất hung hăng! Ngày nay các bạn lại cởi mở hơn, tháo khoán hơn, vui vẻ hơn! Cho nên hướng thiện, làm điều thiện lành thì tâm hồn càng cởi mở thêm! Phước độ lại giao duyên, tâm trí lại an lành!

Cho nên cái cơ hành luôn luôn phải đụng chạm! Vì cái cuộc sắp đặt siêu nhiên nó như vậy! Chúng ta bước vào, bạn đạo và bạn đạo cư ngụ trong một căn nhà cũng có sự đụng chạm! Đụng chạm thâm kín,

động chạm công khai, mới là có cơ hội dẫn tiến! Còn bình thản như vậy thì không bao giờ có cơ hội dẫn tiến! Hỏi dừng là gì? Dừng là chịu đựng! Mà không đựng làm sao biết được dừng? Không đựng làm sao biết được cái giá trị của thành quả? Cho nên các bạn vui lên, tôi nói lúc nào các bạn cũng phải đi! Vinh hạnh quá! Được nhiều bài vở! Bài vở liên tục đến với chúng ta, sung sướng vô cùng! Thanh tịnh đi để học! Rồi các bạn sẽ có cuộc dự thi chớ! Học bài thì phải thi! Phải tới ngày giờ, phải thi! Lúc đó các bạn bước qua như đi chơi, không khó khăn! Mà nếu các bạn từ chối không học thì ngày đó các bạn lại càng khó khăn bước qua! Vì các bạn không chịu trả bài và các bạn chịu vun bồi chuyện tâm tôi mà thôi!

Cho nên các tôn giáo, các trình độ tu học trong quả địa cầu này, biến chuyển không ngừng nghỉ! Và đánh thức không ngừng nghỉ! Để cho mọi người có

cơ hội tiến hóa, để xây dựng cơ đồ tốt đẹp siêu văn minh đã ấn định của Thượng Đế từ lâu! Ngày nay mong được thực hiện trên mảnh đất, hay là trong một quả địa cầu mà Thượng Đế đã và đang cho! Nhiều người chống trả đạo pháp, khinh thường tôn giáo nhưng mà rốt cuộc rồi phải truy tầm Chân Lý! Ở đời này có! Các bạn đã chứng minh! Chính tâm các bạn cũng có! Người theo đạo này chống đạo này, người theo đạo kia chống đạo kia! Có! Vì thiếu dũng! Tạo sự bít bùng cho chính mình, đâm ra bực tức và đổ ky! Chứ kỳ thật bình thản đi! Đạo nào cũng quý! Bình thản đi thì đường nào cũng thức! Nhưng mà hai chữ bình thản nói rất dễ, thoát từ đôi môi nhưng mà kỳ thật rất khó bình thản! Chỉ có hành, có dụng, mới minh! Không hành không dụng thì bất minh! Cái luật tự nhiên cho các bạn thấy sanh trưởng, đòi hỏi vợ con! Dụng phải rồi mới tịnh mới hồi, mới thấy sự sai lầm của chính mình! Mới tìm đường tu học! Cho nên

những người đó là ai? Những người đó chính là các bạn đây. Các bạn cũng đang tu học đây! Đang tìm lối thoát đây! Những hạnh đó ở đâu? Chính các bạn có? Và bạn đang xây hạnh tốt, bạn thực hiện mộng vàng đây!

Cho nên ngày hôm nay huynh đệ chúng ta ngồi thiền, để hết tâm trí vào trung tim bộ đầu, là một cái tâm vô cùng sống động cởi mở thăng hoa không ngừng nghỉ, là trung tâm điển quang! Rồi chúng ta mới tiến tới! Vì điển là vô cùng! Điển không bị ngăn cách! Điển mới là thoát tục! Điển mới khai minh! Điển mới là thanh tịnh hòa đồng!

Cho nên nhiều người tu còn ở trong chấp ta ngã mạn! Vì lý thuyết tự cao! Cho trình độ ta là cao thì hai chữ phục vụ sẽ bị xóa bỏ liền! Càng cao càng mạnh, thì phải càng hạ mình để học hỏi và phục vụ!

Vừa học hỏi vừa phục vụ mới tìm ra Chân Lý! Tôi đã thường nói với các bạn, miếng tapis, phục vụ và học hỏi! Nếu chúng ta biết giá trị miếng tapis phục vụ và học hỏi và tâm ta bằng lòng phục vụ học hỏi! Hỏi chúng ta có bị ngưng trệ không? Chúng ta thật sự học đũng học hòa và tiến hóa không ngừng nghỉ! Càng nhỏ càng học nhiều! Càng ngắn gọn càng nhanh nhẹ hơn! Thấy nhỏ thiệt nhỏ là nó nhưng mà lớn thiệt lớn cũng là nó! Đó là phần hồn vô cùng đó các bạn!

Khi các bạn ngồi đó thiền, các bạn nhìn một đốm sáng chút xíu thôi nhưng mà nó chạy cả càn khôn vũ trụ! Nó đi cả càn khôn vũ trụ trong nháy mắt! Sự vô cùng tiến hóa sẽ xuất hiện ngay trung tim bộ đầu! Các bạn có cơ hội làm Pháp Luân Thường Chuyển, ngũ khí triều ngươn rồi tam huê trụ đánh, tinh khí thần đầy đủ! Đạt tới sự quân bình vô cùng cả càn

khôn vũ trụ! Các bạn sẽ có một căn nhà không bao giờ bị hủy hoại! Dư thừa để ban bố cho tất cả ở xung quanh chúng ta! Lúc đó mới thấy cái hạnh trì tu học là không hoang phí! Nhờ hạnh trì tu học mà chúng ta mới thành đạt sự cao siêu ngày hôm nay!

Sự vô cùng mà chúng ta nhắm mắt và thấy! Còn sự vô cùng suy đoán tại thế gian là bị giới hạn hết! Đây chúng ta đang thiên chúng ta học! Luồng điện chúng ta lằng lằng đi tới! Đi tới vô cùng, không bờ bến, không suy tính như thế gian! Chỉ một tới mười! Chúng ta không làm điều đó! Vậy chúng ta trở về với vô cùng thì luồng điện chúng ta thặng hoa vô cùng! Càng học càng cởi mở! Cũng có bao nhiêu đó nhưng mà thiên biến vạn hóa vô cùng vô tận! Phật Pháp vô biên! Nơi nào cũng tới, thanh tịnh vô ngần, vui tươi sống động, hạnh phúc vô cùng!

Trên đường tu học, thoát phàm trở về điền giới, vui biết là bao nhiêu, sung sướng biết là bao nhiêu! Chúng ta đã từng nung nấu dũng chí, muốn sớm thành đạt nhưng mà ngày hôm nay chúng ta lại có cơ hội tự đạt, an toàn yên ổn, không bị lệ thuộc! Kể cả mắt phàm của chúng ta cũng ít có xử dụng, tai phàm chúng ta cũng không cần thiết xử dụng tại thế, âm thanh của chúng ta cũng không cần thiết xử dụng tại thế! Chúng ta sẽ sung sướng lâng lâng trong vô thanh vô sắc, mới hiểu trọn lành và tưởng đến đáng trọn lành!

Cho nên chúng ta lại có một khối, một số người, hằng tuần học hỏi lẫn nhau, đụng chạm lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau, phá mê phá chấp, ôm lấy nhau, ôm trong tâm hồn, quý với nhau, quý vô cùng cũng như quý Trời Đất! Chúng ta mở mắt phàm xem thấy một bạn đạo có thượng trung hạ! Có đầu, có mình,

có tay có chân, siêu diệu vô cùng! Nó đại diện cả
càn khôn vũ trụ! Bình tâm xem xét trong não óc,
trong cơ tạng tinh vi của loài người, phản ảnh luồng
nguyên điển thiên nhiên mà thiên định, rồi tâm thức
chúng ta thấy biết bao nhiêu nẻo đường phải đi! Biết
bao nhiêu nơi trường thi rộng lớn phải dự trong tâm
thức của chúng ta!

Cho nên người tu vô vi không có thì giờ rảnh!
Càng tu càng phải học! Càng tu càng phải tự kiểm
chứng rõ ràng, từ giai đoạn một, phải đi, phải thi,
phải tiến! Tình thế bắt buộc phải tu học, không
ngừng nghỉ! Cho nên huynh đệ tử muội chúng ta hôm
nay, có ngày vui sống động trong tâm thức, vàng
không đổi được, của không ham nhưng mà ham cái
sự hạnh phúc đời đời đang dẫn tiến chúng ta, trong
cái thanh tịnh du dương sẵn có! Trong giây phút
thiên liêng này, vàng không đổi! Ôi tình thương

sống động của chúng ta ôm ấp, đã ôm bao nhiêu kiếp rồi, ngày nay mới có cơ hội tái ngộ, trong một sự thương yêu cởi mở, thật sự xây dựng cho nhau, quý nhau và dẫn dắt lẫn nhau trên đường hành hương đầy chông gai trở ngại!

Chúng ta nên tu, cố gắng tiếp tục tu! Nhiệm vụ đó bạn! Nhiệm vụ của các bạn là phải tu! Nếu các bạn không tu thì không có sáng suốt, làm sao các bạn xây dựng cơ đồ tại thế? Làm sao chúng ta thuyết phục lục căn lục trần, làm sao chúng ta hoàn trả cái nợ tiền khiên bao nhiêu kiếp? Các bạn mang đủ nghiệp! Nghiệp sát! Các bạn ăn biết bao nhiêu con thú, chừng nào các bạn mới trả xong cái nợ này? Những thầy ma mà các bạn đã nhai, nghiền nát, nuốt, đó bây giờ chừng nào mới thanh toán xong cái nợ này? Mà hàng ngày cứ tiếp rước những thầy ma vào thân mà không hay!

Các bạn thấy sự trầm luân trong bể khổ, đắm chìm tâm thức của các bạn chưa? Ăn năn đi các bạn! Hiểu các bạn nhiều hơn và tự cố gắng rời bỏ sự động loạn đó! Sự hận thù ta có, con thú có! Sự ước vọng ta có, con thú có! Sự tham dục ta có, con thú có!

Mà nếu chúng ta không có trật tự thì rước nó vào thì nó cũng bị bơ vơ! Rồi một khối bơ vơ làm sao tiến triển? Cho nên các bạn đã chứng nghiệm! Nhiều bạn đã thức tâm và trường chay! Nhưng mà cái trường chay này cũng chưa dứt khoát trực! Phải tu mới dứt trực được! Phải tu mới thấy rằng trách nhiệm của chúng ta đưa vạn linh tiến hóa tại thế! Môi sinh của chúng ta là trách nhiệm đưa vạn linh tiến hóa qua ta! Lại càng lo tu nhiều hơn, càng trật tự nhiều hơn, để đón tiếp những sanh linh mê muội chưa thức và giải tiến cho chúng nó! Mọi người đều có nhiệm vụ tại thế chớ không nói tôi không có

nhiệm vụ! Chúng ta mỗi mỗi đều có nhiệm vụ, định luật rõ ràng, hằng ngày mọi người phải thực hiện ăn ngủ ỉa, tam đại sự! Thu phóng rõ rệt, mà nếu ý chí sáng suốt chúng ta không có mục đích tiến giải, thì đó là tội đó các bạn!

Mà ngày nay chúng ta có, có đường lối, có lối thoát thì chúng ta phải chung vai để gánh vác với cộng đồng thiêng liêng để đưa vạn linh trở về bến giác! Trong thực hành chớ không phải trong cái luận thuyết sai lầm và không có lối thoát! Chúng ta hành đến đâu thuyết đến đấy! Mở đến đâu, chúng ta cống hiến đến đấy cũng đủ rồi! Cho nên nhiều người đã tu học, dụng văn ngôn này, văn ngôn nọ nhưng mà kỳ thật không có! Kỳ thật không cần thiết! Đó cây gậy tạm mà thôi! Chớ kỳ thật chúng ta có, mọi người có quyền qui không!

Cho nên chúng ta đã bao gồm một điển thân đầy đủ, có trước có thanh! Mà biết được mỗi giếng khừ trước lưu thanh thì chúng ta thấy cái cơ hành tiến hóa không có khó khăn và không có chậm trễ! Chỉ chịu hành chịu đi là đến!

Cho nên duyên lành luôn luôn đến cho các bạn đạo vô vi! Có kẻ kích bác, có người quý mến! Để cho các bạn thức tâm về luật quân bình sẵn có trong nội thức! Nhiều bạn hi sinh căn nhà ra để đi học đạo! Nhưng mà bị khép vào tội dạy đạo! Tại vì chưa thức tâm! Các bạn bỏ công bỏ của ra để đi học đạo chớ không phải dạy đạo! Chẳng có một ai có quyền dạy đạo tại thế! Chúng ta đồng học trong tinh thần trao đổi! Cho nên các bạn có cơ hội đến chỗ một thiên đường và của một người thức tâm đưa ra, chúng ta nên cảm ơn! Và cái hay chúng ta đóng góp cho người chủ nhà đó học đạo! Chớ người chủ nhà đó

chưa thành đạo! Đừng khấp vào cái tội thành đạo của họ và đưa cho họ đến chỗ sai lầm tội nghiệp, vì họ đã phát tâm đưa nơi đưa chỗ cho chúng ta học đạo thì chúng ta mong làm sao đóng góp được cho người tinh tấn hơn!

Chớ không nói rằng : Chủ Thiên đường phải biết đạo, dạy đạo, cái đó là sai! Vì hạnh nguyện của người muốn đem căn nhà này ra, có sự trao đổi để học và tiến thêm! Chúng ta có khả năng đóng góp bất cứ tôn giáo nào, đến để đóng góp và độ trì cho hành giả càng ngày càng tinh tấn hơn, thì quý hơn! Vì nhân loại muốn óc những món quà quý, những hạnh tốt để xây cho xã hội tốt! Nhân loại có chỗ an cư lạc nghiệp, mà chỗ đó là đâu? Nằm trong tâm thức của chúng sanh!

Thì ngày hôm nay chúng ta đến thiên đường là

chúng ta đóng góp cho chủ thiên đường, để tinh tấn hơn trong con đường tu học! Chớ chúng ta không phải là học nơi ông chủ đó! Chủ nhà mà đâu phải nói chủ đạo! Chủ thiên đường là chủ nhà chớ đâu phải nói chủ đạo mà khép người ta vào trong cái tội chủ đạo là tội nghiệp cho họ, mất công bằng cho họ, để cho họ học! Và không nên nâng cao họ, không nên vun bồi tự ái của họ, để cho họ học! Cho nên ngày hôm nay, những thiên đường của Vô Vi là do sự phát tâm của người tu vô vi, để tầm đạo và học đạo chứ không nói rằng đi dạy đạo, không có trình độ đó! Còn dạy đạo là do sự cấu trúc của siêu nhiên và đúc kết của nhiều giới, mới rõ đạo lý! Đó là kinh Vô tự!

Cho nên các bạn học và các bạn chịu tu thì các bạn thấy rằng; Người nào cũng cần học và cần tu, cũng cần đóng góp, cũng cần xây dựng! Chớ chả có ai giỏi hơn ai! Khi chúng ta hiểu được thì kể cả chư

Phật cũng phải học, chư tiên cũng phải học, Thượng Đế cũng phải hạ mình! Thì cái cộng đồng nó mới tươi đẹp, nó cởi mở, không có nghi kỵ và không có trì trệ! Nói thương yêu thật sự là thương yêu! Nói hi sinh thật sự là hi sinh! Thì lúc nào cũng là cởi mở và thẳng hoa!

Cho nên giờ thiên các bạn là giờ rất quý, trong tâm thức của các bạn nó nhắc nhở những chuyện hằng ngày. Khi các bạn soi hồn, cái chuyện ô trược nó xuất hiện trong đầu óc của các bạn! Rồi làm thế nào nó mới giải tỏa được những phần này! Nhưng mà trong một lúc nào, các bạn thanh nhẹ rồi, lúc nhắm mắt thì nó quên hết rồi! Các bạn thấy không? Đó là trình độ! Dày công để giải tỏa, khử trược lưu thanh! Trước kia tôi nhắm mắt cái gì tôi cũng nhớ! Cả chương tình thù hận! Ngày nay tôi nhắm mắt là tôi quên hết! Ai cho tôi? Chính tôi đã đi và tôi đã

đạt, chớ không ai cho tôi! Nếu mà tôi không hành thì không bao giờ được! Người truyền pháp đưa cho tôi mà tôi không hành thì không có giá trị, không có ngày hôm nay! Mà ngày hôm nay huynh đệ tử muội chung thiên trong căn phòng này, ai cho tôi? Hồi tôi mới tu tôi ước mong có một người theo tôi tu thôi mà bây giờ xung quanh tôi mười mấy hai chục người! Ai cho tôi? Do sự dày công của mọi cá nhân thực hiện, ngày nay nó hội tụ! Đó là thiên đường tâm thức! Thấy chưa? Do tâm của hành giả, trụ nó mới hóa, thấy chưa? Thì chúng ta phải có tu thì cái thiên đường càng ngày càng lớn rộng! Thiên đường chúng ta sẽ lớn rộng khắp năm châu! Có giờ tu học, có giờ an nghỉ, có trật tự, không bỏ xã hội, không bỏ ta, không bỏ Trời Phật, tam giới khai thông! Quý biết là bao nhiêu! Mà chỉ đòi hỏi có sự thực hành mà thôi!

Ngày nay các bạn đã thực hành, cảm thấy sự an

nhẹ trong tâm! Vui, mở! Quý biết là bao nhiêu! Rồi lần lần các bạn thấy rằng các bạn là y sĩ tự trị! Bệnh hoạn do đâu? Bệnh do tánh sanh! Mà bây giờ tôi đổi được tánh tình rồi thì bệnh tôi nó phải thuyên giảm! Càng ngày tôi lại càng thanh nhẹ hơn! Càng ngày tôi lại càng cởi mở, sống động hơn! Càng ngày tôi cảm thấy tôi càng trẻ trung, là nhỏ bé!

Tôi là người thọ giáo học đạo chớ tôi không phải người dạy đạo! Thì lúc nào các bạn cũng trẻ và phá mê phá chấp! Đứa con nít mà ai chấp bạn đâu! Bạn trở về cái cảnh thần đồng tại thế, thì tiên đồng mấy hồi đâu! Rồi trở về một vị Phật cũng chả khó khăn!

Mình thấy sự sống của chúng ta, tự nhiên nó đến, nó có! Trời Phật sắp đặt. Hơi thở du dương luôn luôn sống động, truyền cảm trong tâm thức của chúng ta! Giờ thiền, như giờ ăn giờ đi, giờ đứng đều là lên

xuống, lên xuống tạo ra thanh khí! Thanh hí, thanh khí hóa giải tâm thức càng ngày càng cởi mở sống động, kích động và phản động, rồi đem lại sự sáng suốt cho chính chúng ta! Sự mê muội sự lầm than rồi cũng đem lại sự sáng suốt cho chúng ta, một ngày nào đó có cái cơ duyên thức tâm! Cho nên các bạn tu bữa hôm nay trong tâm tình thấy khác! Ngày mai tâm tình thấy khác! Rồi một ngày nào đó, rồi mỗi giờ nào đó, mỗi phút nào đó sẽ thấy khác! Cái luật biến hóa vô cùng! Lúc đó các bạn mới thấy rằng Phật Pháp vô biên, không có ai ngăn chận được! Tâm thức các bạn lúc nào cũng sống động cởi mở, vui trong hạnh niệm thanh trì tiến giải! Sống động vô cùng!

Cho nên càng thiền càng vui, càng thiền thấy sức khỏe càng dồi dào, càng cởi mở! Thấy ngồi một đồng đó mà cởi mở chỗ nào? Vì nó gột tất cả những sự vá vúi của ngoại cảnh kích động và khuyến rũ

nó làm sai! Ngày nay nó từ bỏ, buông bỏ hết, rồi nó ở trong thức hòa đồng! Nó làm việc chứ! Nó ngồi nhắm mắt đó nó làm rất nhiều việc : gỡ tháo, gỡ tháo, tiến hóa.. gỡ tháo, gỡ tháo, tiến hóa! Bước qua khuyết này tới khuyết kia, để tiến triển lên sự trụ tâm thanh nhẹ! Không bị lừa gạt và không bị ai bịp cả! Chính nó hành để tự đạt! Vinh dự vô cùng! Từ nhỏ đến lớn chưa biết xử dụng cái quyền sáng suốt của chúng ta và thanh tịnh của chúng ta! Ngày nay biết xử dụng cái quyền sáng suốt và đạt tới thanh tịnh! Quý biết là bao nhiêu, tinh thần tự chủ!

Cho nên không có lệ thuộc, và không yếu hèn nữa! Từ ngày thất bại của trường đời mà đi tới thành công của đường đạo thì nó trở lại quân bình, dũng chí vô cùng! Đâu còn thất bại nữa!

Cho nên các bạn có cơ hội học pháp thiền này và tự thức tự hành là sẽ trở nên một người cao quý! Vì các bạn đã vượt qua những sự vọng động cũng như trường đời thì tương lai các bạn sẽ cố vấn và dìu dắt những phần vọng động đó trở nên thanh nhẹ, học đạo, vay đạo trả đạo! Góp công xây dựng, từ đời lẫn đạo!

Hôm nay chúng ta lại có duyên lành quá quý báu được tái hợp và trao đổi thanh điển! Vui trong tâm thức vinh hạnh của mọi cá nhân!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên